

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218205075
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2218205075.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: V. Q., rod. N., nar. X. V. XXXX, trvalo bytom T. ulica XXX/XX, M., o zaplatenie 4.855 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 4. marca 2020 č. k. 17Csp/159/2018-115, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v časti trov konania (II. a IV. výrok) ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3894,44 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne: z nezaplatenej istiny vo výške 5053,46 € od 01.11.2018 do 08.11.2018, z nezaplatenej istiny vo výške 4855,00 € od 09.11.2018 do 28.12.2018, z nezaplatenej istiny vo výške 4806,57 € od 29.12.2018 do 29.01.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4757,26 € od 30.01.2019 do 28.02.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4707,95 € od 01.03.2019 do 29.03.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4658,73 € od 30.03.2019 do 30.04.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4559,32 € od 01.05.2019 do 31.05.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4459,32 € od 01.06.2019 do 28.06.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4359,32 € od 29.06.2019 do 30.07.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4259,32 € od 31.07.2019 do 28.08.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4159,32 € od 29.08.2019 do 30.09.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4059,32 € od 01.10.2019 do 31.10.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 3959,32 € od 01.11.2019 do 29.11.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 3861,82 € od 30.11.2019 do 27.12.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 3764,32 € od 28.12.2019 do zaplatenia; a s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne: zo sumy 126 € od 01.11.2018 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalobu v časti o zaplatenie úrokov vo výške 9,50 % ročne: z nezaplatenej istiny vo výške 5053,46 € od 01.11.2018 do 08.11.2018, z nezaplatenej istiny vo výške 4855,00 € od 09.11.2018 do 28.12.2018, z nezaplatenej istiny vo výške 4806,57 € od 29.12.2018 do 29.01.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4757,26 € od 30.01.2019 do 28.02.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4707,95 € od 01.03.2019 do 29.03.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4658,73 € od 30.03.2019 do 30.04.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4559,32 € od 01.05.2019 do 31.05.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4459,32 € od 01.06.2019 do 28.06.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4359,32 € od 29.06.2019 do 30.07.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4259,32 € od 31.07.2019 do 28.08.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4159,32 € od 29.08.2019 do 30.09.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 4059,32 € od 01.10.2019 do 31.10.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 3959,32 € od 01.11.2019 do 29.11.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 3861,82 € od 30.11.2019 do 27.12.2019, z nezaplatenej istiny vo výške 3764,32 € od 28.12.2019 do zaplatenia, zamietol; III. konanie vo zvyšnej časti žaloby zastavil; IV. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. §106 ods. 3, § 116 ods. 2, § 145 ods. 2, § 146, § 151 ods. 1 a § 290 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov); § 369 ods. 1, § 497 a nasl., § 502 a § 503 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 2 písm. a/ a b/, § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy); § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. k/ a ods. 5 a 9, § 54 ods. 1 a 2, 517 ods. 2 a § 565 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania, a judikátom R 59/1998.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd zaviazal žalovanú k zaplateniu istiny vo výške 4.855 eur spolu s príslušenstvom podľa žalobného návrhu a k náhrade trov konania titulom nesplateného úveru. Žalobný nárok odôvodnila tým, že na základe úverovej zmluvy z 27.11.2015 poskytla žalovanej peňažné prostriedky vo výške 9.600 eur, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných anuitných splátok. Vzhľadom na omeškanie žalovanej s platením splátok úveru vyhlásila veriteľka na základe výzvy na predčasné splatenie úveru z 31.10.2018 mimoriadnu splatnosť úveru k tomuto dátumu a zároveň vyzvala žalovanú na okamžitú úhradu dlžnej sumy. Žalovaná od poskytnutia úveru zaplatila celkovo sumu 6.432,08 eur (z toho bola započítaná na istinu suma 4.745 eur a na úroky suma 1.885,54 eur), pričom počas konania uskutočnila ďalšie úhrady v celkovej výške 1.090,68 eur započítané výlučne na istinu úveru. Zohľadňujúc tieto platby si žalobkyňa po čiastočnom späťvzati žaloby zo 7.1.2020 v časti o zaplatenie istiny 1.090,68 eur s prísluňujúcim príslušenstvom ďalej v konaní uplatňovala voči žalovanej nároky, ktoré sú špecifikované vo výrokoch I. a II. tohto rozsudku.

Žalovaná sa k žalobe s prílohami písomne nevyjadrila a uplatnený nárok žalobkyne nijako nesporeovala. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový a právny stav veci: Žalobkyňa je spoločnosť, ktorej predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (banková činnosť). Žalovaná ako dlžník nekonala v predmetnej sporovej veci v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Strany dňa 27.11.2015 uzavreli úverovú zmluvu č. 692 823, ktorou bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 9.600 eur s ročnou úrokovou sadzbou 9,50 %, pri RPMN 9,93 %, s konečnou splatnosťou 27.11.2020 a s počtom a výškou splátok: 60 x 201,62 eur (spolu s poistením). V súlade s čl. 8 Obchodných podmienok pre daný typ zmluvy o spotrebiteľskom úvere v znení účinnom od 26.6.2014 vyhlásila žalobkyňa listom z 31.10.2018 mimoriadnu splatnosť úveru, čím vznikla žalovanej povinnosť jednorazovo uhradiť banke celú zostávajúcu časť pohľadávky z úveru vo výške 5.243,58 eur. Žalovaná od poskytnutia úveru zaplatila celkovo sumu 6.432,08 eur (z toho bola započítaná na istinu suma 4.745 eur a na úroky suma 1.885,54 eur), pričom počas konania uskutočnila ďalšie úhrady v celkovej výške 1.090,68 eur započítané výlučne na istinu úveru. Zohľadňujúc tieto platby si žalobkyňa po svojom čiastočnom späťvzati zo 7.1.2020 v časti o zaplatenie istiny 1.090,68 eur s prísluňujúcim príslušenstvom ďalej v konaní uplatňovala voči žalovanej nároky, ktoré sú špecifikované vo výrokoch I. a II. tohto rozsudku.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaná uzavrela predmetnú zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obch.z. ako spotrebiteľ. Žalobkyňa sa domáhala svojich nárokov z titulu zmluvy, ktorou boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky a táto sa zaviazala vrátiť ich v dohodnutých mesačných anuitných splátkach spolu s príslušným úrokom. Pretože žalobkyňa ako veriteľ poskytovala spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovaná ho neprijímala na takéto účely, spĺňajú tieto strany definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a/ a b/ ZoSÚ, zmluva z 27.11.2015 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d/ ZoSÚ a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom, pričom na daný právny vzťah sa vzťahujú predovšetkým ustanovenia ZoSÚ a ďalej aj ust. § 52 a nasl. O.z.. V zmysle ust. § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 ZoSÚ bolo potrebné preskúmať, či v listinách tvoriacich zmluvu, sú obsiahnuté všetky zákonom určené náležitosti.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že predložená zmluva bola uzatvorená platne, má písomnú formu a všetky jej náležitosti sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy. Žalovaná nárok žalobkyne nijako nesporeovala po vecnej, ako ani po právnej stránke.

Vyhodnotením vykonaného dokazovania, a to aj s ohľadom na splnenie obsahových náležitostí úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ dospel súd k záveru, že žaloba v časti sumy 3.894,44 eur (v tom nesplatený zvyšok istiny 3.764,32 eur a vyčíslené úroky a úroky z omeškania vzniknuté do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru 31.10.2018 vo výške 126 eur a 4,12 eur), a to spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne vždy z aktuálneho zostatku nesplatennej istiny, počnúc nesplatenou istinou vo výške 5.053,46 eur od 1.11.2018 a končiac do vyhlásenia rozsudku nesplatenou istinou vo výške 3.764,32 eur od 28.12.2019 až do zaplatenia, ako aj s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo

sumy 126 od 1.11.2018 do zaplataenia, bola podaná dôvodne. Predmetný úver bol pre omeškание s platením mesačných splátok (ktoré vyplýva z prehľadu splátok a úhrad) v súlade s úverovou zmluvou (článok 8 Obchodných podmienok pre daný typ zmluvy o spotrebiteľskom úvere v znení účinnom od 26.6.2014), ako aj zákonnou úpravou (§ 565 a § 53 ods. 9 O.z. - predchádzajúca výzva z 28.8.2018) predčasne zosplatený ku dňu 31.10.2018, čím vznikla žalovanej povinnosť jednorazovo uhradiť banke celú zostávajúcu časť pohľadávky z úveru. Predchádzajúca výzva podľa § 53 ods. 9 O.z., ako aj jej doručenie/zaslanie žalovanej a takisto doručenie/zaslanie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovanej neboli v konaní zo strany žalovanej nijakým spôsobom spochybňované a popierané, preto súd tieto skutočnosti považoval za nesporné podľa § 151 ods. 1 CSP.

Žalovaná od poskytnutia úveru zaplatila celkovo sumu 6.432,08 eur (z toho bola započítaná na istinu suma 4.745 eur a na úroky suma 1.885,54 eur), pričom počas konania uskutočnila ďalšie úhrady v celkovej výške 1.090,68 eur započítané výlučne na istinu úveru. Podaním zo 7.1.2020 žalobkyňa z dôvodu uvedených úhrad vzala žalobu späť v časti o zaplataenie istiny 1.090,68 eur s prislúchajúcim príslušenstvom, súd preto podľa § 145 ods. 2, § 146 CSP konanie v tejto časti zastavil bez zisťovania súhlasu žalovanej, keďže k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pred prvým pojednávaním, čo súd vyjadril v III. výroku rozsudku.

Na základe uvedeného súd žalobe v časti nesplatennej istiny 3.764,32 eur s prislúchajúcim príslušenstvom vzniknutým do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru tak ako je uvedené v I. výroku rozsudku a bližšie popísané v jeho odôvodnení (spolu suma 3.894,44 €) ako dôvodnej vyhovel, pretože na vrátenie peňazí z úveru spolu s úrokmi vzniknutými do predčasného zosplatenia úveru a úrokmi z omeškания vznikol žalobkyni nárok na základe príslušných zmluvných, ako aj citovaných zákonných ustanovení o zmluve o úvere a omeškání dlžníka. Súd zároveň zaviazal žalovanú aj k zaplataeniu úrokov z omeškания v zákonnej výške 5 % ročne z nezaplataenej istiny vo výške 5053,46 € od 01.11.2018 (deň po predčasnom zosplatení úveru) do 08.11.2018, vo výške 4855,00 € od 09.11.2018 do 28.12.2018, vo výške 4806,57 € od 29.12.2018 do 29.01.2019, vo výške 4757,26 € od 30.01.2019 do 28.02.2019, vo výške 4707,95 € od 01.03.2019 do 29.03.2019, vo výške 4658,73 € od 30.03.2019 do 30.04.2019, vo výške 4559,32 € od 01.05.2019 do 31.05.2019, vo výške 4459,32 € od 01.06.2019 do 28.06.2019, vo výške 4359,32 € od 29.06.2019 do 30.07.2019, vo výške 4259,32 € od 31.07.2019 do 28.08.2019, vo výške 4159,32 € od 29.08.2019 do 30.09.2019, vo výške 4059,32 € od 01.10.2019 do 31.10.2019, vo výške 3959,32 € od 01.11.2019 do 29.11.2019, vo výške 3861,82 € od 30.11.2019 do 27.12.2019 a vo výške 3764,32 € od 28.12.2019 do zaplataenia, a ďalej k zaplataeniu úrokov z omeškания vo výške 5 % ročne zo sumy 126 € (oprávnené úroky) od 01.11.2018 (deň po predčasnom zosplatení úveru) do zaplataenia (všetko spolu výrok I), keďže sa žalovaný s plnením svojich záväzkov nepochybne dostal do omeškания.

Pokiaľ ide o uplatnené riadne úroky vzniknuté po predčasnom zosplatení úveru, a to vo výške 9,50 % ročne z nezaplataenej istiny vo výške 5053,46 € od 01.11.2018 do 08.11.2018, vo výške 4855,00 € od 09.11.2018 do 28.12.2018, vo výške 4806,57 € od 29.12.2018 do 29.01.2019, vo výške 4757,26 € od 30.01.2019 do 28.02.2019, vo výške 4707,95 € od 01.03.2019 do 29.03.2019, vo výške 4658,73 € od 30.03.2019 do 30.04.2019, vo výške 4559,32 € od 01.05.2019 do 31.05.2019, vo výške 4459,32 € od 01.06.2019 do 28.06.2019, vo výške 4359,32 € od 29.06.2019 do 30.07.2019, vo výške 4259,32 € od 31.07.2019 do 28.08.2019, vo výške 4159,32 € od 29.08.2019 do 30.09.2019, vo výške 4059,32 € od 01.10.2019 do 31.10.2019, vo výške 3959,32 € od 01.11.2019 do 29.11.2019, vo výške 3861,82 € od 30.11.2019 do 27.12.2019 a vo výške 3764,32 € od 28.12.2019 do zaplataenia, súd tento nárok nepriznal a žalobu v tejto časti zamietol (II. výrok rozsudku), pretože podľa názoru súdu z ust. § 502 a § 503 Obch.z. vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi teda patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, a to aj v prípade jeho predčasného zosplatenia, pričom následne sa dlžník dostáva do omeškания a je povinný platiť iba úroky z omeškания (R 59/1998). Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškания, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012-14). V podstate ide o to, že pri zosplatení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie poskytnutej istiny úveru vrátane úrokov vzniknutých (resp. kapitalizovaných) ku dňu zosplatenia úveru a má právo získať okamžite späť celú sumu poskytnutých (požičaných) peňazí, a teda na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a práve v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na riadne úroky za poskytnutie (požičanie) peňažných prostriedkov aj po zosplatení úveru. V opačnom prípade by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku

zmeny záväzku nedošlo, pričom spotrebiteľovi by už neboli garantované práva, ktoré mu v súvislosti s dohodnutým splácaním úveru vyplývali zo zmluvy pred vyvolanou zmenou. Ba čo viac veriteľ by mohol úroky inkasovať aj v oveľa väčšom rozsahu a v kratšej dobe, než na základe pôvodného splátkového kalendára, nakoľko by už nebol ohraničený postupnosťou splácania úrokov z istiny a ani dohodnutým celkovým rozsahom úrokov z úveru a dlžník by musel platiť riadne úroky z celej dlžnej istiny bez akéhokoľvek časového a objemového limitu až do úplného zaplatenia tejto istiny (žalobkyňa totiž žiadané úroky nelimitovala ani pôvodne dohodnutou celkovou sumou úrokov vypočítanou podľa pôvodného splátkového kalendára, na ktoré úroky by mala žalobkyňa nárok pri riadnom splácaní úveru počas doby trvania zmluvného vzťahu). Jednorazovým zosplatením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie (podľa § 517 ods. 2 O.z. v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.), keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto zmluvná úprava pri spotrebiteľskom vzťahu pre obchádzanie zákona (a to najmä zákonných ustanovení uvedených v odôvodnení, a v toho dôsledku aj ust. § 53 ods. 4 písm. k/ O.z.) podľa § 39 O.z. absolútne neplatná, resp. taká zmluvná úprava je taktiež na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo takú zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 O.z., resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 O.z. robí absolútne neplatnou (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.6.2015 sp. zn. 6Co/190/2014). Preto súd žalobu v časti nároku špecifikovaného vo II. výroku rozsudku zamietol. Žalobkyni bola pritom poskytnutá tak na pojednávaní, na ktorom sa z vlastnej vôle nezúčastnila, ako aj pred ním formou odpovede na výzvu súdu poskytnutá primeraná možnosť ako aj časový priestor, aby sa mohla v dostatočnom rozsahu vyjadriť k sporným skutkovým a právnym otázkam, k predbežnému právnemu posúdeniu veci súdom (aj) podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení, ako aj k celému predmetu konania.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP a záverom, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, keďže žalobkyňa bola v tejto sporovej veci (v časti istiny rozhodujúcej pre určenie celkového úspechu strany v spore) úspešná na 100 % (do jej úspechu bola započítaná aj tá časť žalovanej istiny, pri ktorej bolo konanie čiastočne zastavené z dôvodu dobrovoľných úhrad žalovanej počas konania) a neúspešná na 0 %, t.j. jej čistý úspech vo veci predstavuje 100 %. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením. (výrok IV).

2. Proti tomuto rozsudku iba v jeho zamietajúcej časti veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti vyhovením žalobe aj v takejto časti. Dôvodila, že s argumentmi súdu sa nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právného posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Mala za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. Popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení z ktorých priamo, resp. výkladom, resp. cez analogiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Ust. § 497 Obch.z. jednoznačne nadväzuje povinnosť dlžníka platiť úroky na vrátenie prostriedkov. Ust. § 502 ods. 1 Obch.z. explicitne vymedzuje iba moment od ktorého je dlžník povinný platiť úroky a nie moment do ktorého táto povinnosť trvá, avšak opäť z uvedeného ustanovenia nepriamo vyplýva podmienenosť povinnosti platenia zmluvného úroku držbou peňažných prostriedkov. Ust. § 503 ods. 3 Obch.z. spája povinnosť platenia úrokov s obdobím skutočnej držby peňažných prostriedkov. Citovala z Komentára IURA EDITION k príslušným ustanoveniam Obch.z.. Citovala tiež § 16 ods.1 a § 13 ods. 3 ZoSÚ s tým, že ak ZoSÚ spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatení aj veriteľ. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj (zmluvné) úroky, ktoré nemožno stotožňovať s (zákonnými) úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných

záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré však neexistujú) alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Výklad prezentovaný súdom v napadnutom rozhodnutí by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľ, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. S takýmto názorom nemožno súhlasiť a žalobkyňa má za to, že v žiadnom prípade nepredstavuje rovnovážne usporiadanie záväzkového vzťahu po porušení povinností dlžníka, ale naopak ho nelogicky zvýhodňuje, a to na úkor veriteľa, ktorý svoje povinnosti zo zmluvy splnil a ktorý by bol takýmto výkladom stavu znevýhodnený dvojnásobne. Okrem toho takýto názor poskytuje návod dlžníkom na to, ako neplniť svoje zmluvné povinnosti bez obáv o zhoršenie svojho postavenia, naopak s očakávaním jeho zlepšenia. Strata výhody splátok a príslušný zákonný úrok z omeškania sú adekvátnymi sankciami, s ktorými zákon počíta, pričom ohľadom straty výhody splátok (predčasnemu zosplatneniu úveru) určuje záväzné časové a faktické podmienky, bez naplnenia ktorých k nej nemôže vo vzťahu k spotrebiteľovi dôjsť a ohľadom úrokov z omeškania určuje záväzne ich výšku. Pokiaľ majú súdy záujem chrániť spotrebiteľa v obdobných prípadoch omeškania, majú možnosť tak urobiť v zmysle zákona a nie nad jeho rámec, a to najmä tak, že po adekvátnom preskúmaní objektívnosti príčin omeškania spotrebiteľa ako dlžníka, ktoré viedlo k predčasnemu zosplatneniu, použitím § 232 ods. 3 CSP určia dlžníkovi dlhšiu lehotu na splatenie dlžnej sumy (k čomu súdy v rozhodujúcej väčšine prípadov aj reálne pristupujú, čo len ďalej oslabuje argument uvádzaný v napadnutých rozhodnutiach súdov, že spotrebiteľ je po zosplatnení úveru znevýhodnený stratou výhody splátok - keďže túto opäť získa vďaka rozhodnutiu súdu). Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Zákonodarcu nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť. V prílohe predložila rozhodnú časť návrhu novely z roku 2013 a úplné prijaté zákonné znenie zákona č. 106/2014 Z.z.. Poukázala na najnovšie rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.07.2019 a na rozhodnutie NS SR publikované v Zo súdnej praxe pod č. 55/1996, z ktorých citovala s tým, že na základe právneho názoru NS SR, a aj v súvislosti s odkazom na judikatúru Súdneho dvora EÚ, považuje právnu otázku nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení za definitívne uzatvorenú právnym názorom dovolacieho súdu, pričom rozhodnutia odvolacích súdov uvádza len na ilustráciu prevažujúceho právneho názoru, ktorý bol týmto dovolacím súdom potvrdený. Citovala z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/108/2017 z 29.5.2018, č. k. 8Co/138/2017-83 z 27.3.2018, č. k. 8Co/206/2018-175 z 27.11.2018, Krajského súdu Žilina č. k. 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017, Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 43Co/23/2017-92 z 29.11.2017, sp. zn. 43Co/29/2018 zo 16.8.2018, sp. zn. 43Co/7/2018 z 31.5.2018, sp. zn. 43Co/37/2018 z 20.12.2018, sp. zn. 43Co/21/2018 z 27.9.2018; sp. zn. 17Co/121/2018 z 3.4.2019 a č. k. 43Co/28/2017-94 z 27.2.2018, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co/116/2017 z 19.6.2018, č. k. 8Co/193/2017-88 zo 7.12.2017, č. k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, sp. zn. 12Co/4/2018 z 11.12.2018, sp. zn. 7Co/326/2017 z 31.5.2018, sp. zn. 7Co/203/2017 z 19.7.2018, 7Co/326/2017 z 31.5.2018, 12Co/116/2017 z 19.6.2018, 12Co/115/2017 z 25.10.2018, 7Co/4/2018 z 30.11.2018, 12Co/70/2018 z 26.10.2018; 8Co/1/2019 zo 7.3.2019, 7Co/203/2017 z 19.7.2018, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/297/2017 z 13.2.2018, 5Co/311/2017 z 15.2.2018, 5Co/250/2017 z 13.2.2018, 5Co/372/2017 z 22.3.2018, 5Co/414/2017 z 27.3.2018, 5Co/339/2017 z 22.3.2018, 5Co/465/2017 z 10.5.2018, 5Co/8/2018 z 22.5.2018, 5Co/6/2018 z 22.5.2018; 3Co/248/2017 z 9.8.2018, 5Co/60/2018 z 30.8.2018, 5Co/77/2019 z 20.6.2019. Osobitne k rozhodnutiu Krajského súdu Košice sp. zn. 3Co/346/2017 z 28.9.2018 uviedla, že v uvedenom rozhodnutí odvolací súd poukázal na Zápisnicu z Občianske-právneho kolégia Krajského súdu v Košiciach zo 7.2.2017 a potrebu posudzovania konkrétnej dohody strán sporu, „nakoľko pokiaľ v spotrebiteľskej zmluve je dohodnuté platenie zmluvných úrokov až do doby vrátenia úveru (ako je to aj vo veciach sp. zn. 1Co/223/2015 a 2Co/224/2015), nemožno bez ďalšieho, teda bez ohľadu na existujúcu dohodu, nepriznať úrok po zosplatnení, okrem prípadov, že takéto zmluvné dojednania sú neplatné, čo však je vždy vecou posúdenia konkrétnych skutkových okolností. Z ust. § 503 Obch.z. bez ďalšieho nie je možné uzavrieť, že úrok patrí len do splatnosti úveru, keďže toto ustanovenie upravuje otázku splatnosti úrokov (pre prípad, že si ju zmluvné strany nedohodli inak), nie otázku doby trvania povinnosti platiť úroky. Doba trvania povinnosti platiť úroky je upravená len určením jej začiatku v § 502 Obch.z. a koniec doby je ponechaný na vôľu zmluvných strán. V zásade je možné dohodnúť zmluvný úrok až do doby vrátenia úveru. Ďalej citovala z rozhodnutí Krajského súdu Košice sp. zn. 5Co/77/2019 z 20.6.2019, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/22/2018 z 29.1.2019, 14Co/29/2018 z 15.1.2019, 25Co/71/2018 z 31.1.2019, odlišného

stanoviska predsedníčky senátu k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 9Co/38/2018 z 18.10.2018, z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 212/2014 z 21.8.2014 K uzneseniu Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012 žalobkyňa uviedla, že prvostupňový súd uvádza toto uznesenie s tým, že má ísť o rozhodnutie potvrdzujúce právny názor prvostupňového ako aj odvolacieho súdu v obdobnej právnej veci - t. j. v otázke nároku veriteľa na zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení dlhu. Pritom už z petitu sťažovateľa v danej právnej veci vyplýva, že tento sa domáhal rozhodnutia o tom, že (cit.): 1. Základné právo sťažovateľa, C., a. s. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 29 C/131/2011-127 z 23.11.2011 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 1 Co/30/2012 z 30.5.2012 boli porušené". Z uvedeného znenia petitu ako aj z povahy preskúmvacej právomoci Ústavného súdu SR, je zrejmé, že Ústavný súd sa v danom prípade nielenže nevyjadril k meritu tohto dovolania, ale tak ani nemohol urobiť. Toto potvrdzuje aj vyjadrenie samotného Ústavného súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia, z ktorého citovala a z ktorého podľa jej názoru vyplýva, že Ústavný súd SR sa v danej veci zoberal sťažnosťou na porušenie základného práva, najmä práva na súdnu ochranu a odmietnutím uvedenej sťažnosti s konštatovaním že v konaniach predchádzajúcich danej ústavnej sťažnosti všeobecné súdy neporušili základné právo sťažovateľky, v žiadnom prípade nevyjadril právny názor ohľadne nároku veriteľa v tomto konaní, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko prvostupňového súdu. Na uvedenom nič nemení ani fakt, že predmetom citovanej ústavnej sťažnosti predchádzajúcich konaní bolo zhodou okolností aj rozhodovanie o nároku na zmluvný úrok po zosplatnení.

K rozhodnutiu NS SR 4Obo/143/98 žalobkyňa uviedla, že toto rozhodnutie sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. V danej veci totiž Najvyšší súd riešil, okrem iných, prioritne otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Predmetné rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej, a samotné konštatovanie NS SR, aké skutočnosti má prvostupňový súd skúmať, nemožno považovať za záväzný právny názor NS SR tým skôr, že z tohto rozhodnutia vychádza právna veta v znení: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Konštatovanie súdu v znení „...dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania." je vytrhnuté z kontextu a nie je možné ho paušálne uplatňovať vo všetkých konaniach, v ktorých si veritelia uplatňujú svoje nároky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Tým skôr, že táto časť odôvodnenia nie je súčasťou právnej vety a teda nemá charakter záväzného právneho názoru. Uvedené konštatovanie je len súčasťou inštrukcie pre prvostupňový súd, ktorému NS SR vec vrátil, ako má v danej veci postupovať. V danej veci nie je zrejmé, o aké skutočnosti NS SR opieral svoj názor. Keďže uvedený názor necituje žiadne zákonné ustanovenie, z vyššie citovaného komentára a z logiky veci vyplýva, že muselo ísť o ustanovenie zmluvy, ktorú súd mal k dispozícii a ktorú posudzoval.

K rozhodnutiu KS Prešov sp. zn. 6Co/190/2014 uviedla, že toto rozhodnutie je prekonané novšou judikatúrou aj samotného KS Prešov (uvedenej vyššie v texte).

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrila, odvolací návrh nepodala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozsudok v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

5. Z odvolania žalobkyne je zrejmá nesúhlasná argumentácia voči právnemu posúdeniu nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

Odvolací súd uvádza, že z rozhodovacej praxe odvolacích súdov vyplýva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obch.z. vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (uvedené odznelo v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou s náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obch.z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Závazok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O.z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. NS SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej (ktorým nepriznal veriteľovi zmluvné úroky po zosplatnení v spotrebiteľskej veci) a v závislej časti trov konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie).

6. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vychádzajúcim z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, vykonať dokazovanie za účelom posúdenia nároku žalobkyne na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru (popri úrokoch z omeškania). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preukázaný skutkový stav na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie podriadi pod platnú právnu úpravu, v zmysle ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov (§ 502 ods.

1 Obch. z.) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov zodpovedá dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinnosti dlžníka, zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí.

Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

7. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

8. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)